

Göçe Göçe 11

– Ömer Faruk · 06 Eylül 2016

15 Mayıs 1878 (13 Cemaziyelevvel 1295) Göçün Kırk Üçüncü Günü;

Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yere geldik. Yolu çok kötü; aslında belki de yol mol yok burada; biz öylesine gidiyoruz işte. Nereye baksan orman ve dağların tepeleri görünüyor. Hava da sanki her zamankinden daha erken karardı. Gökyüzünde ne ay ne de bir tane yıldız var. Zifiri bir karanlık çökünce durduk. Aydınlikken bile buradan geçmek çok zorken, bu göz gözü görmeyen karanlıkta imkansızdı. Hayvanlar boyunduruklarından çıkarılıp ya ot olan bir yerdeki ağaca ya da arabaya bağlandı. Arabaların hemen yanı çimen doluydu.

Uyuyup, sabaha çıkacağımız zorlu yolculuk için güç toplamalıydık. Beni bir müddet uyku tutmadı.

Uykuya daldığımda sabaha fazla bir zaman kalmamıştı.

Sabaha uyandığımızda karşılaştığımızı, bir sürpriz mi yoksa bir felaket mi demeli? İlerimizdeki orman yanıyordu. Önce göğe yükselen siyah dumanları gördüm, sonra bunların yerini alevler aldı. Yangın bize oldukça yakındı. Acaba bulunduğumuz yere kadar yayılır mıydı? Öncüler gidip yangını incelediler. Şimdilik bizim için bir tehlikenin bulunmadığını, ama gene de olduğumuz yerde beklememiz gerektiğini söylediler. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydık. Tehlike bize doğru gelirse, geriye dönmek zorunda kalabileceğimizi de eklediler. Koskoca kafiye, nasıl geri döndürülecekti? Bu iş o kadar kolay değildi. Zaten geçtiğimiz çoğu yerin genişliği ancak bir araba alacak kadardı. Bu daracık yolda, geri dönmek imkansız gibiydi.

Hayvanları koşup beklemeye başladık. Ağaçların arasından koşarak giden yabani hayvanlar gördüm. Bunlar önce tek tüktü, sonra sayıları giderek arttı. O nedenle arabalardan inilmemesi konusunda herkes uyarıldı. Aksi halde, vahşi bir hayvanın hücumuna uğrayabilirdik. Demek ki yangın nedeniyle yabani hayvanlar da, canlarını kurtarmak için oraya buraya kaçıyorlardı.

Nitekim korkulan oldu, bizim ilerimizdeki arabalardan birine üç tane kurt saldırmış. Vahşi kurtların saldırısı öküzleri ürkütmüş ve araba devrilmiş. Devrilme sırasındaki yaşanan kargaşa, atılan çığlıklar kurtları da korkuttuğundan kaçıp gitmişler. Yardım isteniyordu. Gittik. Önce devrilen arabayı düzelttik. İçindeki insanlar eşyalarla birlikte etrafa saçılmışlardı. Üç çocuk, bir de anne baba vardı. Çocukların durumu iyi. Annenin ayağı, babanın da kolu ağrıyormuş. Kırılmış olabilir. Aileyi arabaya bindirip, eşyalarını topladık. Öküzlerin durumu iyiydi. Araba ustalarına haber verildi. Geldiler. Arabayı bir saat içinde yola çıkmaya hazır hale getirdiler.

Yangın bir süre daha devam ettikten sonra, etkisi azaldı. Öncüler, tekrar yangın yerine gidip keşif yaptılar. Zor da olsa geçilebileceği kanaatinde olduklarından, hareket ettik. Duman genizlerimizi acı acı yakıyordu. Yangın yerine yaklaştıkça, yanık et kokusu da karıştı buna. Yangından kurtulamayan, yanarak can veren hayvanların kokusu.

Yavaş yavaş yanan ağaçların arasındaki yoldan, dumandan oluşmuş bir sisin içinde dikkatli bir şekilde ilerliyorduk. Tehlikeli bölgeden geçiş, yaklaşık on dakika sürdü. Kafiye yangın nedeniyle fazla bir zarara uğramadan, bu felaketi de atlatmıştı.

Daha ne kadar felaketle karşılaşacağımız belli değildi. O yüzden kendi kendime “ Felaketler karşısında direncimizi yitirmemeliyiz. Nasıl ki ağacın dayanıklılığını sınavan fırtınaysa, insanın dayanıklılığını sınavan da karşılaştığı felaketlerdir.” diye telkinde bulunuyordum. Bu sınavı geçmeye kararlıyım.

Tırnova'ya çok az bir yolumuz kalmış.

23 Mayıs 1878 (21 Cemaziyelevvel 1295) Göçün Elli Birinci Günü;

Tırnova'nın içine girmedik, kenarından geçtik. Buranın çok büyük bir şehir olduğu uzaktan gördüğümüz çok sayıdaki binalarından belli.

Çocukların çoğu hasta. Son beş gündür, her gün bir tane çocuk kaybettik. Bir de çok yaşlı karı kocayı. Bunlardan önce koca öldü, üç gün sonra da karısı. Kimseleri yoktu. Varisleri olmadığı için, eşyaları ihtiyacı olanlara dağıtıldı. Arabalarının içi yiyecek doluymuş. Bunlar da çok çocuklu aileler arasında pay edildi. Öküzleri ve arabaları yedeğe alındı.

Bugün gökyüzünde, ıslık ıslık yanan bir güneş vardı. Gökyüzünün tek hakimi güneşti. Adeta masmavi gökyüzünde, tek başına olmanın keyfini çıkarır gibiydi. Geride bıraktıklarımıza nazaran daha düzgün bir yolda ilerliyorduk. Önce bir bayırı çıktık. Ağaç dolu bu bayırın sonunda geniş bir düzlük alan ile karşılaştık. Tarlaları görünce sevindim, günlerdir orman içlerinden geçmeye çalışmaktan sıkılmışım. Etrafımız sağlıklı sollu tarla doluydu. Bazı tarlalarda birkaç karış uzamış ekinler varken bazıları da nadasa bırakılmıştı. Çok iyi seçemedim ama sanırım ekin tarlalarının arkasında patates ekili tarlalar da vardı. Biraz gidince, bacalarından ince dumanlar çıkan ahşap evler gördüm. Bir köyün içinden geçecektik. Öncüler burası ile ilgili bilgi getirdiler. Bir Türk köyüne giriş yapacaktık. İhtiyacımız olan bazı şeyleri buradan temin edebilirmişiz. Öncülere;

-Sıcak yemeğe hasretiz. Yemekten de vazgeçtim, bize hiç olmazsa birer tas çorba verseler, dedim.

Köylüler bizi çok iyi karşıladı. Nereden gelip nereye gittiğimizi sordular. Anlattık. Yaşadıklarımız karşısında şaşkınlıklarını belirttiler. Kendilerinin şimdilik göç etmeye niyetleri olmadığını, Bulgarlar'ın ve Ruslar'ın buralara gelemeyeceklerini söylediler.

Daha önce karşılaştığımız köylerin çoğunun dışından geçmiş, Türk köyü olanların bazılarının içine girerek küçük alışverişler yapmıştık. Bu köyden karşılayabileceğimiz ihtiyacımız çok fazlaydı. En başta ekmek istiyorduk, ayrıca bir tas sıcak çorba talebimizi de ilettiler. Alacaklarımızın karşılığı olarak da, kimsesiz karı kocadan kalan öküzleri ve arabayı köyün ortak malı olarak kullanmaları için vermeyi teklif ettik. Seve seve kabul ettiler. Yalnız ekmek hazırlanıp pişirilmesi için, birkaç saat gerektiğini ve bu kadar kişiye çorba verecek taslarının bulunmadığını söylediler. Ekmeklerin pişmesini bekledik ve tas işi de sorun değildi; çünkü herkesin yanında zaten tası ve kaşığı vardı.

Her ev bir fırın ekmek ve bir tencere çorba pişirdi. Sıcacık ekmeklerimizi elimize aldığımızda, mutluluktan uçuyorduk. Mis gibi kokuyordu o güzelim ekmekler. Ya çorba? Bu kadar nefis bir çorba hayatımda içmemiştim. Yüzümüze kan geldi, bedenimize can... Dört saat sonra tekrar yola çıkmak için hazırдық.

Şimdi başaracağımızdan daha emindik, kendimize güvenimiz artmıştı. Birkaç dilim ekmek ve bir tas çorba, bize sanki hiç tükenmeyeceğini zannettiğimiz bir enerji vermişti. Hayvanlar da bu mola sırasında dinlenmiş, otlamış ve suyunu içmişti. Hızımızı eskiye nazaran biraz daha artırarak gidiyorduk.

(Devam edecek...)